

[Fogh Rasmussen]

sikre, at alle personalegrupper medvirker i moderniseringen af den offentlige sektor.

Det er meget vigtigt for os at understrege, at moderniseringen ikke må standse ved lederne inden for det offentlige. Vi skal sikre, at alle personalegrupper er med, og vi håber, at personalet i alle led af den offentlige sektor positivt vil medvirke til den fortsatte modernisering af den offentlige sektor.

Ingerlise Koefoed (SF):

Der er jo ikke i sig selv noget mistænkeligt i at ville modernisere og effektivisere den offentlige sektor. Ønsket om at få det store offentlige apparat til at fungere så godt og så gnidningsløst som muligt vil eksistere hos enhver regering uanset dens politiske farve. Men der kan være noget mistænkeligt i den måde, effektiviseringen og moderniseringen gennemføres på, og i den åbenlyse eller skjulte målsætning, man har med moderniseringen.

Efter SFs mening er formålet med den eksisterende offentlige sektor – her altså den statslige, som denne moderniseringsredegørelse handler om – at den gennem lovgivning, bekendtgørelser, cirkulærer og regelsæt skal sikre borgerne den størst mulige ligelige adgang til offentlig service, og det betyder bl.a., at lovgivningen skal udformes sådan, at den tilsikrer særlige grupper, f.eks. handicappede, positiv særbehandling.

Den offentlige sektor skal være offensiv, den skal tage initiativer, den skal sætte produktion i gang, den skal gennemføre forsøg på nye områder, den skal fremme udviklingsarbejde, og den skal fremme forskning, der bl.a. kan medføre ny eksport og nye muligheder for erhvervslivet. Derudover skal den offentlige sektor sikre, at de mennesker, der af en eller anden grund er faldet uden for arbejdslivet eller uden for samfundet i det hele taget, skal kunne leve i størst mulig trykthed, og den offentlige sektor såvel som den private skal give sine lønarbejdere medbestemmelse om det arbejde, der skal udføres, i form af det størst mulige virksomhedsdemokrati. Målsætningen for den offentlige sektor fastlægges naturligvis politisk, men hvordan målsætningen skal gennemføres, må fremgås ved et samarbejde mellem alle de grupper af lønarbejdere og ledelsesfunktionærer, som indgår i gennemførelsen.

Hvordan svarer så den opfattelse af den offentlige sektors målsætning og arbejdsmetode til den redegørelse om regeringens og de enkelte ministeriers moderniseringsplaner, som vi behandler her i dag? Ikke så forfærdelig godt. Redegørelsen handler jo kolossalt meget om effektivisering, om rationalisering, om privatisering. Den handler angiveligt også om at forbedre serviceniveauet for dem, der har brug for den offentlige sektors ydelser, men der er temmelig langt imellem de serviceforbedringer, der foreslås; der er ikke ret mange glimt af de børn og voksne, som er brugerne af den offentlige sektor, mens der er meget snak om teknologi, teknokrati, lederuddannelse, udvalgsnedsættelse, og hvad ved jeg.

Det siges i redegørelsen, at de offentligt ansatte deltager ivrigt i moderniseringen, og at de er glade for den; man kan også se, at der tales meget om forbedringer af lønningerne på topniveau og om lønsystemer, som skal belønne de produktive og de dygtige, så nogle er naturligvis glade og stræbsomme. Men hvad de mange medarbejdere, der bliver berørt af de år for år gentagne reduktioner i personalekvoterne og den kommende indregning af arbejdstidsnedsættelsen i personalekvoterne uden mere arbejdskraft, siger, er der ikke så forfærdelig meget om. Meningen er vel også først og fremmest, at de skal løbe hurtigere og hurtigere for at sikre sig imod såkaldt naturlig afgang alt for tidligt.

Det ulykkelige ved den modernisering, der finder sted for øjeblikket, er selvfølgelig, at den ud over at kunne indføre nødvendige ændringer og nyskabelser skal gennemføres under en regering, hvis ideologiske mål er at neddæmpe de offentlige tjenester og lade så meget som muligt overgå på private hænder og dertil at behandle de opgaver, som staten skal udføre, som om det var ting, der kunne sælges og give profit i en privat virksomhed. De meget stramme budgetteringsrammer tvinger jo ministerierne til nogle omprioriteringer, der bestemt langtfra altid betyder en forbedring af servicen. Den meget omtalte indtægtsdækkende virksomhed kan foreløbig også opfattes om en ideologisk bestemt ændring af nogle statsopgaver, for penge i kassen giver den ikke mange af.

Den såkaldte decentralisering af myndigheden fra finansministeriet til de enkelte ministerier ser i mange tilfælde ud til at ende i